

۵۶۶۲ - ۵۶۶۲

مجموعه آثار و تصانیف حضرت مولانا ابوالکلام آزاد (۱۸۸۸-۱۹۵۸) - جلد اول

ISBN 978-9953-0-1000-0

تیمتہ: ۱۰۰۰ روپے

۱۹۵۸ء میں مولانا ابوالکلام آزاد کی وفات ہوئی۔ ان کی تصانیف کو جمع کرنا اور ان کو شائع کرنا ایک بڑا مشکل کام تھا۔

مولانا ابوالکلام آزاد کی تصانیف کو جمع کرنا اور ان کو شائع کرنا ایک بڑا مشکل کام تھا۔

جهانِ پاره‌های دل‌واپسی

۱۹۶۶

۱۹۶۶

۱۹۶۶

مولانا ابوالکلام آزاد

کتاب

در شناخت:

صادق هدایت

جلال آل احمد

شاهرخ مسکوب

اردشیر رستمی

۱۹۶۶ء میں مولانا ابوالکلام آزاد کی وفات ہوئی۔ ان کی تصانیف کو جمع کرنا اور ان کو شائع کرنا ایک بڑا مشکل کام تھا۔

۱۹۶۶ء میں مولانا ابوالکلام آزاد کی وفات ہوئی۔ ان کی تصانیف کو جمع کرنا اور ان کو شائع کرنا ایک بڑا مشکل کام تھا۔

WWW.TandilBooks.com E-mail: info@TandilBooks.com

و نقد آثاری از

هدایت / آل احمد / م. به آذین / ع. پاشایی / نجدی / یسکی / پسوا /

پیرزاد / روانی پور / اشرفی / ربه گری یه / حاجی زاده

محمود معتقدی

۱۹۶۶ - ۱۹۶۶ - ۱۹۶۶

کتابسرای تندیس

با یوز پلنگانی از نسل هزاره دوم (تأملی بر مجموعه داستان «یوز پلنگانی که با من

دویده‌اند» بیژن نجدی

از رنج آن «غول زیبا» (نگاهی بر «نام همه‌ی شعرهای تو / زندگی و شعر احمد شاملو»

ع. پاشایی

جهان پاره‌های دلواپسی نقدی بر «کتاب دلواپسی» / فرناندو پسوآ /

ترجمه جاهد جهانشاهی

پاره‌ها به سایه می‌آیند نگاهی به مجموعه داستان «بی بی پیک» / سهیلا بسکی

گذر به حافظه‌های غمگین (نقدی بر «زن فرودگاه فرانکفورت») / منیرو روانی پور

تلخ بازمانده سرزمین‌های کودکی تأملی بر رمان «ماهی‌ها در شب می‌خوابند»

«تسا پور»

سودابه اشرفی

گزارشی از برزخ انسان و سرنوشت (بازخوانی رمان «پاکن‌ها») / آلن رب گری به

ترجمه پرویز شهدی

از پشت شیشه‌های مه آلود زمستانی (نگاهی به رمان «عادت می‌کنیم» زویا پیرزاد، آ. ع.

بازیابی روزگار از یاد رفته (نقدی بر رمان «از چشم‌های شما می‌ترسم») / سیدرضا

فرخنده حاجی زاده

«تسا پور»

«بچه‌ها» / آ. ع.

«بچه‌ها» / آ. ع.

«بچه‌ها» / آ. ع.

«تسا پور»

«بچه‌ها» / آ. ع.

● هدایت و سرچشمه‌های من!

در آمد

چشم انداز و زاویه دید هدایت، نسبت به کانون واقعیت‌های داستانی، دارای

آنچه که پیش رو دارید، در دو حوزه «شناخت» چند چهره مطرح ادبیات

معاصر و تعدادی «نقد» در قلمرو ادبیات داستانی از چندین چهره صاحب نام در

این چشم انداز است، که بعضاً در مطبوعات فرهنگی دو دهه گذشته ارائه گردیده

است. محور زندگی به یاد پرسش می‌گردد و مقوله «من» را به چالش درونی

می‌کشد. در این کنکاش، قصد بر این است که در فضاهای روشنگری ادب معاصر،

بتوان، زاویه‌هایی را مطرح و در سایه روشن آن به سمت مخاطب مشتاق گام

برداشت. همین. گرا و مردمی ساخته است. نقطه‌های مرتبط وی در بسیاری از

داستانها، فضاهای واقعی، و مدال‌های است که از چشم انداز بگ و واقع‌نمایی

ساده، بتدریج به سمت فضاهای فراواقعی و کابوسی زده، پیش می‌رود. این مقوله

در همه فصول «تسا پور» و از همه آثار گسترده‌تر و در رمان «بوف

گورده» با وضوح سیری قابل دریافت است.

شخصیت‌های محوری و حین روایت، به گونه‌ای درهم تنیده شده‌اند، که

«مضمون» و «متن» از سرچشمه‌های نوعی نمادگرایی، به فضاهای رفتارشناسی و

تیپ آفرینی، نزدیک و نزدیک‌تر می‌شوند. هدایت در چشم‌انداز «بوف کور» این نوع رفتارشناسی را با فضاهای روانشناختی درهم می‌آمیزد و از «رجاله‌ها و لکاته‌ها، مثل هائی ازلی به دست می‌دهد.

دغدغه دائمی هدایت، همواره رسیدن به «مرگ» است و این نکته در پایان بسیاری از آثارش به گونه‌ای شفاف و دردناک، نشان داده شده است.

هدایت که از فضاهای مهر و دوستی و «مُکنت» به ناگاه بریده می‌شود و از دودمان خود می‌گریزد، بزودی، به سمت «تباری» دیگر روی می‌آورد که ریشه در ذهن و زبانش دارد. و از همین جاست، که دستمایه‌های ذهنی‌اش با صبغه‌هایی از طنز و جد، به دنیای کلمات و سازه‌های داستانی، روی می‌آورد.

هدایت نه در پی حل مشکلی گام بر می‌دارد، بلکه همه توانش، در نشان دادن فضاهای کابوس زده و پر از سرکوب و اختناق آشکار و پنهان است. انسان بوف کوری، انسان تبعید شده‌ایست که از خویشتن خویش گریخته است و برای یافتن گمشده‌اش، دست به فضا سازی تازه‌ای می‌زند. و راه واقعیت‌تارویا را، به گونه‌ای دیگر می‌پیماید:

«در این دنیای پست پُر از فقر و مسکنت، برای نخستین بار گمان کردم که در زندگی من یک شعاع آفتاب درخشید. اما، افسوس این شعاع آفتاب نبود، بلکه فقط یک پرتو گذرنده، یک ستاره پرنده بود که به صورت یک زن، یا فرشته به من تجلی کرد و در روشنائی آن یک لحظه همه بدبختیهای زندگی خودم را دیدم و به عظمت و شکوه آن پی بردم و بعد از این پرتو، در گرداب تاریکی دوباره ناپدید شد. نه، نتوانستم این پرتو گذرنده را برای خودم نگه دارم.» (بوف کور)^۱

۱- صادق هدایت (بوف کور) نشر سیمرغ، ۱۳۷۲.

دنیای هدایت، دنیای تلخ و شکننده‌ایست، که هر چه معمای انسانی، در آن کاویده می‌شود، نوعی افسون زدگی تاریخی، با آمیزه‌هائی فرافکنانه، به نمایش در می‌آید. البته شکل نوشتن و زاویه دید و لحن، در هر چشم‌اندازی با هم فرق می‌کند. اما بن مایه کار، همان حساسیت درون‌نگرایانه نویسنده است. که همه محورها را در نوعی گمشدگی «هویت» می‌شناسد و همه ماجراها را میان «مرگ» و «زندگی» مطرح می‌کند.

هدایت، با ابتدال و انحطاط زمانه‌اش، بر خوردی نمادین می‌کند و آرمان بشری را از دست رفته می‌بیند و به این جهت است که منزلت آدمی را تنها در رها شدن از انگاره‌ها دست و پاگیر زندگی، نشان می‌دهد. چهره‌ی بوف کوری پیوسته از منظری پرخاشگرانه و نومیدانه از خود می‌پرسد:

«من نمی‌دانم کجا هستم و این تکه آسمان بالای سرم، یا این چند

وَجِبَ زَمِينِ كِه رُویش نَشسته‌ام، مال نیشابور یا بلخ یا بنارس

است» (بوف کور)^۱

در مقوله جهان بینی هدایت، رد پای تاریخ و نگاهش به ادبیات و زبان، دارای ابعاد و نگرش تازه‌ای است، که در روزگار خودش، نگاهی نو و پر از دستمایه‌های مدرنیته به حساب می‌آید.

هدایت که از سرچشمه‌های ادبیات غرب، بخصوص فرانسه، حرکت‌های تازه‌ای رامی‌شناخت بیش از همه، فضاهای «کافکائی» را برگزیده بود. و به همین جهت، نگرش وی در بیان واقعیت‌های داستانی، دارای دستمایه‌هایی از ترس، دلهره، کابوس‌های همیشگی، اتفاق‌های غیرمنتظره، و سرانجام انسان آسیب پذیر در برابر واقعیت‌های تند زندگی بوده است. هدایت، همه این مقوله را به خوبی

۱- همانجا.